

မုခ်ဇာတ်ကား

ဟိုးတောင်ခြေမှာ ရောင်နီတွေပျံ့ပြီ . . . ချွာ

၇၈၆

အခန်း(၁)

မူပိုင်နှင်းဆီ

ဟိုးတောင်ခြေမှာရောင်နီတွေပျံ့ပြီ...လွှာ

(၁)

“ငါ့အလုပ်ကို ဝင်မစွက်ပါနဲ့လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ... မသက်နဲ့”

ဦးဘမင်း၏ မျက်နှာသည် ခက်ထန်မာကျော၍ မျက်လုံးများက ကျားရဲတစ်ကောင်လို စူးရှ တောက်ပနေ၏ ။

“ကျွန်မခြေထောက်တွေ မကျိုးဘဲ၊ မျက်လုံးတွေ ကန်းသွားခဲ့ရင် ပိုကောင်းမှာပါ ကိုဘမင်း ရယ်...အခုတော့ ဘာမှမလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ ကျောက်ရုပ်မကြီးက မျက်လုံးတွေက မြင်နေရတယ်၊ နား က ကြားနေရတယ်... ဒါကြောင့် ဟောဒီပါးစပ်က ပြောမိတာပေါ့ရှင်”

ဝိုးချဲ့ပေါ်မှ ဒေါသက်နွေသည် ဦးဘမင်း တစ်သက်လုံးနိုင်ခဲ့သောမိန်းမ ဖြစ်သည်။ လင်ယောက်ျားများ၏ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ခံရသော မိန်းမများထဲတွင် ဒေါသက်နွေ လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

“မင်း သိပ်လျှာရှည်နေပါလား မသက်နွေ...ငါရှာဖွေကျွေးသမျှကို အခန့်သားထိုင်စားပြီး ပါးစပ်ပိတ်နေစမ်းပါကွ”

“ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသားနဲ့သမီးအတွက် ဒီ တစ်ခါတော့ပြောခွင့်ပေးပါ...ရှင် ဒီအလုပ်ကို ဆက်မလုပ်ပါနဲ့လို့ ထပ်ပြီးတောင်းပန်ပါရစေ”

ဦးဘမင်း၏ မျက်နှာပေါ်၌ ရက်စက်မည့်အရိပ်အယောင်တို့ လွှမ်းမိုးလာပြီး ပို၍ တင်းမာ လာသည်။

“ဒီမှာ မသက်နွေ...မင်း ငါ့ကို

ဆရာလုပ်စရာမလိုဘူး...အမိန့်ပေးစရာလည်း မလိုဘူး၊ အေး...

နောက်တစ်ခွန်းထပ်ထွက်လာလို့ကတော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ပေါ့ကွာ”

“တောက်”ခေါက်သံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး ဦးဘမင်း ထွက်သွား၏ ။

ဒေါ်သက်နွေမှာတော့ သားနဲ့သမီး မသိအောင် ဖုံးဖိလိုသိပ်စွာဖြင့် တိတ်တဆိတ်ငို ကြွေးရပြန်လေသည်။

*

“မမ..ဟိုမှာ ဖေကြီးထွက်လာပြီ..ညီစားချင်တဲ့..ချော့ကလက် သွားဝယ်ခိုင်းမယ်နော်”

ပွင့်လွှာ တားချိန်မရလိုက်ပါ။ မောင်လေးက ဖေဖေဆီသို့ ပြေးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အဖေမျက်နှာ သုန်မှုန်နေလျှင် အနားမကပ်ရဘူး ဆိုတာ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် ပွင့်လွှာက နားလည်နေပေမယ့် ငါးနှစ်သာသာရှိသေးသော မောင်လေးကတော့ နားလည်နိုင်မည်မထင်ပါ။

“ချော့ကလက် သွားဝယ်မယ်၊ ဖေကြီး...သားလည်း လိုက်မယ်”

“သွားစမ်းကွာ...တကျည်ကျည်နဲ့၊ ကလေးထိန်းတဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ..ဒီမှာ လာခေါ်စမ်း”

ဒေါ်ကြီးမိ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာ၏ ။

“လာ..လာ...သားလေး စားချင်တာ ဝယ်ကျွေးမယ်နော်”

အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားသော အဖေကားကိုကြည့်ပြီး မောင်လေး

ငိုပါတော့သည်။

မောင်လေးငိုတာကို ပွင့်လွှာ မကြည့်ရက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ခင်တွယ်စရာ ဒီမောင်တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်မို့ ပွင့်လွှာက ရင်ပွင့်မတတ်ချစ်လေသည်။

“ဒေါ်ကြီးမိ...ဖေဖေက လွှာတို့ကို မချစ်ဘူးနော်”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီးလေးရယ်...သမီးတို့ကို လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေအောင် ထားပေးထားတာပဲကွယ်”

“လွှာ လိုချင်တာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး..ဖေဖေက ငွေတွေပဲ ရှာနေတယ်၊ လွှာသူငယ်ချင်း ဖြူ သဲတို့ဖေဖေလည်း ငွေရှာနေတာပဲ...လွှာတို့လောက် မချမ်းသာတာပဲ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ မိသားစုက သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အားလပ်ရက်တွေဆို လျှောက်လည်ကြတာ၊ ဖေဖေနဲ့မေ မေလို ရန်လည်း မဖြစ်ဘူး။”

ပွင့်လွှာလေး နားလည်နေပြီပဲ...

ဒေါ်ကြီးမိ ကလေးတွေကို သနားမိသည်။ သူတို့ဘဝလေးက တစ်မျိုးတစ်မည်ဆန်၏ ။

အဖေလုပ်သူက သားသမီးကို ချစ်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်၌ က ဂြိုးချဲ့ပေါ်မှာမို့ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ မပြုစုနိုင်။

ဟော...အဖေကျတော့လည်း ငွေရှာပေးနေရင် တာဝန်ကျပြီဟု ယူဆ၏ ။ ဘာလုပ်ငန်း လုပ်လို့ ဒီလောက်ချမ်းသာတာလဲတော့ ဒေါ်ကြီးမိ မသိ။

ဟီးထနေသော ခေတ်မီလုံးချင်းနှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့်...ကားဆိုလည်း ဟောတစ်စီး..ဟော တစ်စီး။

ဦးဘမင်းက မိန်းမကိစ္စမှာတော့ အတော် နာမည်ထွက်သည်။

ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေနိုင်လွန်းသော မသက်နွေကိုပဲ အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသည်။

ဒေါ်ကြီးမိက ဒီအိမ်မှာ အနေကြာပြီမို့ မသက်နွေအား
ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်မိသည်။ သနားမိသည်။

*

“မောင်လေး..ထမင်းစားမလားဟင်”

လွှာက ကြင်နာစွာ မေးတော့ မောင်လေးက မျက်ရည်များကြားမှ ပြုံး၍
ကြည့်ရင်း

“မမ ကျွေးမှ စားမယ်”

ဟု ချစ်စဖွယ်လေး ဖြေသည်။

“ကျွေးမှာပေါ့ မောင်လေးရယ်..မမ ခွံ့ကျွေးမယ်နော်”

“ငွေလေးနော်..တော်တော်ခွဲ..မမက စာကျက်ရဦးမှာ သားရဲ့...
ဒေါ်ကြီးမိ..ကျွေးမယ်နော်”

“စာကျက်တာ နောက်မှကျက်ပါ့မယ်..အခု မောင်လေးက ဗိုက်ဆာနေပြီ
ဒေါ်ကြီးမိရဲ့”

“အေးပါကွယ်...ထမင်းခူးလာခဲ့ပေးမယ်နော်”

လွှာက သူ့မောင်လေးကို အမြဲဦးစားပေးသည်။

သူ့ခမျာ ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေဆို မပျော်ဘူးတဲ့..မောင်လေးကို
မခွဲနိုင်လို့ဆိုပြီး ညည်းညူ ရှာသည်။

*

“မေမေ နေကောင်းရဲ့လားဟင်..သမီးတို့အိပ်တော့မယ်၊ မေမေ့ကို
လာကန်တော့တာ”

ပြတင်းပေါက်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်မြင်သမျှကို ငေးမောနေသော
ဒေါသက်နွေက ဦးချဲ့ကို လှည့်၍ ကန်တော့ခံ၏။ သမီးကန်တော့ပြီးနောက်
သားငယ်လေးက

“သားလည်း ကန်တော့မယ် မေမေ”

တဲ့။ ဒေါသက်နွေ ရင်ထဲတွင် ဆို့တတ်လာ၏။
အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသော၊ လိမ္မာရေးခြားရှိ လွန်းသော သားနှင့် သမီးကို သူမလို
ဝဋ်လည်ပြီး ဒုက္ခမရောက်စေချင်။

“မေမေ့ဆီ လာပါဦးကွယ်”

ပွင့်လွှာနှင့် ညီလင်းထင်ကို ဖက်၍ ဒေါသက်နွေ ငိုလေသည်။

“ဘုရား၊ တရားကို မမေ့ပါနဲ့ သမီးလေးရယ်...မောင်လေးကိုလည်း
အမြဲဆုံးမနော်၊ သမီးဖေ ဖေရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကြားမှာ သမီးနဲ့သား
ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး၊ ဝဋ်ကြွေးရှိရင်လည်း မေမေ တစ်ယောက်တည်းပဲ
ခံပါ့မယ်ကွယ်..”

မေမေပြောတဲ့ ဝဋ်ကြွေးနဲ့ ဝဋ်လည်တာကို ပွင့်လွှာ နားမလည်ပါ။
ဖေဖေကြောင့် မေမေ ခံ စားနေရတာ ကိုတော့ ပွင့်လွှာသိသည်။ ဖေဖေမှာ မေမေ
အပါအဝင် မိန်းမသုံးယောက် ရှိတာကို လည်း သူမ သိသည်။

လွှာက အသက်ငယ်ပေမယ့် မေမေရဲ့ ရင်ဖွင့်ဖော်လေး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“မေမေ..မငိုနဲ့တော့နော်၊ မေမေ လွှာကို
သင်ထားတယ်လေ..လောကကြီးကို အရှုံးမပေး ရဘူးဆို”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ် မေမေ မငိုတော့ဘူးနော်၊ ကဲ...သမီးတို့
သွားအိပ်တော့”

ဒေါသက်နွေ အိပ်ပျက်ရက်တွေ များလှပါပြီ။ ယခုလည်း ဝိုးချဲ့ကို လသာဆောင်သို့ တွန်း လာပြီး ထိုင်နေသည်။

လေနအေးအေးတွေကို သောက မရှိသူဆိုလျှင် ပို၍ ခံစားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သူမအတွက်တော့ လေလည်း မအေးနိုင်ပါ။ လရောင်ကလည်း မအေးမြနိုင်တော့ပါ။

ဒီညလည်း ဒီဝရန်တာမှာ ငုတ်တုတ်မိုးလင်းရဦးမည်။

ညတာရှည်လျားမှုကို သူမ သည်းမခံ နိုင်တော့။ အထီးကျန်သူအဖို့ ညတာသည် ပို၍ ရှည်သည်။

ဦးဘမင်း ပြန်မလာမှန်း သူမ သိပါသည်။ ပြန်မလာတဲ့သူကို မျှော်ရတာ ပို၍ ပင်ပန်းလှပါ သည်။

ဒေါသက်နွေ၏ နားထဲတွင် အသံတွေ ကြားနေရသည်။

ပြေးလွှားနေသော အသံများ..

ခြံထဲသို့ လူများ ပြေးဝင်လာကြသည်။

မီးရောင်ဖြင့် မြင်နေရသည်က သူတို့လက်ထဲတွင် တုတ် ၊ ဓားများ ပါလာ၏ ။ ရှေ့ဆုံးမှ သေပြေးရှင်ပြေး၊ ပြေးနေသူက ဦးဘမင်းပါလား။

ဒေါသက်နွေ၏ စိုးရိမ်စိတ်က ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်သွားပြီးနောက် အုတ်ဘောင်ကို အားပြု၍ ရပ်မိသည်။ ထိုနောက် ကိုယ်ကို ငုံ့ကိုင်း၍

“ကိုဘမင်း..လွတ်အောင်ပြေး၊ ရှင်သတ်ခဲ့တဲ့လူတွေ ရှင်ကို ပြန်သတ်လိမ့်မယ်..ပြေး...ပြေး”

ယောက်ျားဇောကပ်ပြီး ကိုယ်ကို ပို၍ အားစိုက်မိစဉ်ခဏဝယ်...

“ဝုန်း”

ဘာမှမကြာလိုက်ပါ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်သွား၏ ။
မည်သူမျှမသိလိုက်ခင်မှာ လူ..တစ်ယောက် လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။
လွတ်မြောက်သွားပြီ...အပူမီးလျှံတွေကြားထဲက
တိုးထွက်လွတ်မြောက်သွားပြီပေါ့..

*

ပွင့်လွှာ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး လန့်နိုးလာခဲ့သည်။
မိုးစင်စင်မလင်းသေးပါ။ ရောင်နီပျိုရုံသာ အလင်းတန်းလေး
ဆောင်နေ၏ ။

သူမနံဘေးမှာတော့ မောင်လေးက အပူအပင် ကင်းစွာ
အိပ်မောကျနေဆဲပင်။

ပွင့်လွှာ မနိုးရက်သဖြင့် နဖူးလေးကို မွှေးကြူကာ ထားခဲ့သည်။

လသာဆောင်တွင် မေမေ့ဦးချဲ့လေးကို တွေ့ရသည်။

မေမေက ရှိမနေပါ။

ဒါဆို မေမေဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

မေ...မေ..

ပွင့်လွှာ ထိုနေရာသို့ ပြေးသွားပြီးရှာသည်။

မတွေ့ပါ။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး စိုးရိမ်မှုကြောင့် တုန်ယင်လာ၏ ။ အုတ်ဘောင်၏
အောက်တစ်ဆင့်ကို နင်းတက်ပြီး အရဲစွန့်ကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်၏ ။

“မေမေ...မေ....မေ....မေ.....မေ.....”

သွေးအိုင်ထဲ လဲနေသော အမေက ပွင့်လွှာဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ်
မကြားနိုင်တော့ပါ။

ပွင့်လွှာသည် အားထားမှီခိုစရာ မရှိတော့သလို ခံစားရပြီးနောက်
သတိလစ်မေ့မြောသွားခဲ့ လေသည်။

ထိုနေ့သည် လောကကြီးအား ပွင့်လွှာ ပထမအကြိမ်အရှုံးပေးရသောနေ့
ဖြစ်သည်။

*

ပွင့်လွှာ သတိရလာချိန်တွင် မေမေ့အလောင်းကို မတွေ့ရတော့ပါ။

သူမလက်ကလေးကိုကိုင်၍ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသော မောင်လေးကို
သနားစဖွယ် တွေ့လိုက်ရ သောအခါ ပွင့်လွှာရင်ထဲတွင် နင့်နေအောင်
ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ရဲတွေရောက်နေပြီး စစ်ဆေးမှုတွေ ပြုလုပ်နေတာကိုတွေ့ရ၏ ။
အိမ်ရှိလူများကို တစ်ယောက်ချင်းစီ မေးပြီးနောက် ပွင့်လွှာအလှည့်ရောက်လာသည်။

“သမီးလေး နာမည်က..”

“ပွင့်လွှာပါ ဦးဦး”

“သမီးက လိမ္မာသားပဲ၊ ဦးမေးတာကို အမှန်အတိုင်း ဖြေနော်...
ဘာမှကြောက်စရာမလို ဘူး...ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦး”

“သမီးမေမေကို စတွေ့တာ သမီးလား..”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့တွေ့ရသလဲ”

“သွေး...သွေးတွေနဲ့၊ မေမေ့မျက်နှာကိုမမြင်ရဘူး၊
မှောက်ရက်လဲနေတယ်...ဟင့်...”

ပွင့်လွှာထံမှ ရှိုက်သံထွက်လာ၏။ သူမ ကြောက်စိတ်မပြေသေးပါ။

“ဦးသိချင်တာက သမီးမေမေဟာ ဒီလိုပဲ လသာဆောင်ကို
ထွက်တတ်သလား”

“ညတိုင်း ထွက်ပါတယ်”

“အိပ်ချိန်မှာ မအိပ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ထွက်ရတာ လဲ”

ပွင့်လွှာက ဖေဖေ့ကိုခိုးကြည့်မိသည်။

ဖေဖေမျက်နှာက တင်းမာလွန်းနေသည်မို့ ခေါင်းပြန်ငုံ့လိုက်ရင်း
မဝံ့မရဲဖြင့်

“ဖေဖေပြန်အလာကို ထွက်စောင့်နေတာပါ”

“ဒီက ဆရာတို့ကို ကျွန်တော်တစ်ခုလောက်
တောင်းပန်းချင်ပါတယ်..သမီးက နေသိပ် မကောင်းတော့ ဖြေတဲ့အခါ
အမှားအယွင်းဖြစ်မှာစိုးတယ်၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ထပ်မေး စေချင်တယ်”

ဦးဘမင်း တောင်းဆိုသည်ကို ရဲအရာရှိက လက်မခံပါ။

“ကျွန်တော်တို့ တာဝန်အရလုပ်ရတာ ကို နားလည်ပေးစေချင်တယ်”

ဦးဘမင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

ရဲအရာရှိက ဆက်၍

“သမီးမေမေ မသေခင်ညက ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ”

“မောင်လေးကို ဆုံးမဖို့ပြောပါတယ်၊ ပြီးတော့....”

“ပြောလေ...သမီး ပြီးတော့ ..ဘာဖြစ်သလဲ...”

ပွင့်လွှာက ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေ၏ ။

ဖေဖေကို ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

ပွင့်လွှာ နားလည်ထားသည်က အဖေဆိုတာ အင်မတန်မှ
ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။

အမေ့ကို အမြဲနာကျင်အောင် အဖေ ရိုက်ခဲ့သည်။

စိတ်မထင်လျှင်မထင်သလို ညာတာ စိတ်ကင်းမဲ့စွာ ပြုမူတတ်သည်မို့ ပွင့်လွှာက
အဖေ့ကိုဆို သေမလောက်ကြောက်လာသည်။

“သမီး...မသိတော့ဘူး ဦးဦး”

လွှာကို ဆက်မမေးကြပါနဲ့၊ လွှာကြောက်တယ်...

လွှာအိပ်နေတုန်း ဖေဖေများ မေမေ့ကို တွန်းချလိုက်တာလား..

ထိုသို့တွေးမိပြီးနောက် လွှာသည်... ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်
ထိတ်လန့်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိ လေသည်။

*

ဒေါ်သက်နွေ ဆုံးပြီးနောက် ဦးဘမင်း အိမ်မြဲနေသည်။

လွှာမှာ တွယ်တာစရာ မောင်လေးသာရှိသည်မို့ တိုး၍ တိုး၍ သာ
ချစ်မိပါသည်။

ယခုအချိန်ထိ အဖေနှင့်အတူ ထမင်းလက်ဆုံ မစားဖူးသေးပါ။

အမေမရှိသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်သို့ လူအဝင်အထွက်ပိုများလာ၏ ။

လာသမျှကလည်း ယောက်ျားလေးတွေချည်းမို့ အပျိုဖော်ဝင်စ
ပွင့်လွှာလေးအတွက် အနေကျုံ့စေသည်။

“ဒေါ်ကြီးမိ ..အဲဒီ လူတွေက ဖေဖေသူငယ်ချင်းတွေလား”

“မသိပါဘူး သမီးရယ်”

“အသက်အရွယ်လည်း မတူဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

သူငယ်ချင်းဖြစ်မှာလဲနော်”

“လွှာလေးကလေး..ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေးနေတာကိုး၊ သူတို့တွေက သမီးဖေဖေနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနေမှာပေါ့”

“ဖေဖေက ဘာအလုပ်လုပ်မှန်း လွှာ မသိပါဘူး...သူများတွေ မေးလာရင် သိပ်ဖြေရခက် တာပဲ...ဈေးရောင်းတယ်ဆိုလည်း ရောင်းတယ်လို့ ဖြေလို့ရသေးတယ်”

ဘာမဆိုသိချင် တတ်ချင်သည့်အရွယ်ပေမို့ ပွင့်လွှာ စူးစမ်းသမျှကို ဒေါ်ကြီးမိက သဘောကျစွာပြုံးရင်း

“ကဲ...သခင်မလေး...ထမင်းဘယ်ကရသလဲလို့ စဉ်းစားရမယ့်ဘဝ မဟုတ်ဘူးနော်.. ဆန် အိုးထဲက ရတယ်လို့ပဲ မှတ်၊ သမီးတို့ ကုသိုလ် ဘယ်လောက်ထူးသလဲ..သူများကလေးတွေ သမီးတို့အရွယ်မှာ ကျောင်းမတတ်နိုင်ဘဲ လယ်ကွင်းထဲမှာ ဖားရိုက် ငါးရိုက်နေတဲ့သူတွေမှ အများကြီး”

လွှာက လူကြီးတွေ ပြောသမျှကို မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် နားထောင်နေသော မောင်လေးကို ကြည့်၍ အသည်းယားလာကာ ဆွဲ၍ ဖျစ်ညှစ်မိ၏

။

“မမ ..ဒေါ်ကြီးမိပြောတာ မှားနေတယ်..ထမင်းဆိုတာ ပန်းကန်ထဲက ရတာ နော်...သူက သိဘဲနဲ့”

“ဟင်း..ဟင်း..မောင်လေးက သိပ်တော်တာပဲကွယ်...ရှေ့နှစ်ခါကျရင် မမနဲ့အတူ ကျောင်း တတ်ရတော့မယ်နော်...ပျော်လားဟင်”

“ပျော်တယ်”

အဖေဖေတ္တာကို အရနည်းတာကလွဲလို့ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်တွင် ပူပင်ကြောင့်ကျ မှုဆိုတာ စိုးစဉ်းမျှ မရှိပါချေ။

အမေ ဆုံးသွားတော့ မောင်လေးက ပွင့်လွှာကို ပို၍ ခင်တွယ်လာ၏ ။

သူ့ဘဝလေးမှာ သူ့ မမသာ ဆရာဖြစ်သည်။ သူ၏ တစ်ခုတည်းသော ကိုးကွယ်ရာသည် လည်း မမသာ ဖြစ်လေသည်။

*

“ဘာရယ်...မေမေက သူ့ဘာသူ ပြုတ်ကျပြီးသေတာ..ဟုတ်လား... မေမေမှလမ်းမလျှောက် နိုင်တာ...ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ..ဒေါ်ကြီးမိရယ်”

ပွင့်လွှာက မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသည့်သဘောဖြင့် ပြော၏ ။

“ဆေးစာမှာလည်း ဒီလိုပဲ..ထင်မြင်ချက် ပေးထားတာပဲကွယ်၊ သမီးမေမေက အိပ်ရေးပျက် တာတွေများပြီး စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ် မဟုတ်လား..သမီးလေးကြီးလာရင် နားလည်လာမှာပါကွယ်”

“လွှာ မသိဘူး..လွှာ သိတာက မေမေသေတာ ဖေဖေကြောင့်”

“ဟဲ့...သမီး...ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲကွယ်..ငရဲကြီးတတ်တယ် သမီးရဲ့၊ မိဘဆိုတာ ဘာပဲအမှားလုပ်လုပ် မပြစ်မှားရဘူးကွယ့်... ဘုရားနဲ့တစ်ကိုဏ်းတည်းထားတယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်လောက် ကျေးဇူးကြီးသလဲ”

မေမေ ပွင့်လွှာတို့ကို ခွဲသွားတာ တစ်လကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် လွှာစိတ်ထဲမှာ မနေ့တစ် နေ့ကလိုပါပဲ။

လွမ်းလှပါပြီ မေမေရယ်..

မေမေ လွှာတို့ဆီကို ပြန်လာခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

ဒါပေမယ့် လွှာသိသွားပါပြီ... အချိန်ကြာလေလေ

မေမေပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာ ပိုပြီးသေ ချာလေပဲ။ လွှာမျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်များ
တွဲခိုလာ၏ ။ အစ်မကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေသော ညီ လင်းထင်လေးက
သူ့လက်ဖဝါးနှုတ်လေးဖြင့် မျက်ရည်များ သုတ်ပေးရင်း

“မမ မငိုနဲ့နော်...တိတ်...တိတ် ..မမငိုရင် ညီလည်း

ငိုချင်တယ်..မငိုပါနဲ့နော်...မမ မုန့်စားမလားဟင်..ခဏလေးနော်..ညီ
မုန့်သွားယူခဲ့မယ်”

ညီလင်းထင်လေးက ပြောပြောဆိုဆို ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ဒီလောက်အလိုက်သိနား လည်လွန်းတဲ့ မောင်လေးကို ပွင့်လွှာ မချစ်ဘဲ
နေနိုင်ပါမည်လား..မမ...အခုမှ ငိုရပါပြီ မောင်လေး ရယ်...

*

အခန်း(၂)

ညီလင်းထင်က သူ့မုန့်များရှိရာ မေမေ့အခန်းထဲ အပြေးလေး
ဝင်လာပြီးမှ ဖေဖေနှင့်အခြား သူမသိသေးသည့် လူစိမ်းသုံးယောက်ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ သူ့ကိုယ်လေးကို နံရံနှင့်ကွယ်၍
ချောင်းကြည့်မိသည်။

“ဆရာ..ဒီတစ်ခေါက် အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ အဖမ်းအဆီး
သိပ်များတယ်...ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့တွေ နောက်ပြန်ဆုပ်သွားရတယ်ဗျ။
အဲဒါကြောင့်...ဒီပစ္စည်းတွေ ကြန့်ကြာသွားတာ... သူတို့က ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို
အနံ့ခံမိနေပြီ၊ တစ်ချက်အငိုက်မိတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခံရမှာပဲ”

ထိုသူက ဦးဘမင်းအား အထုပ်များကိုလှမ်းပေးရင်း ပြော၏ ။
ဦးဘမင်းက

“ငါက သစ္စာရှိတဲ့သူကိုပဲ လိုချင်တာ၊ မင်းကောင်တွေက
စိတ်ချရပါ့မလား ... ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံ စနစ်ပဲ၊ အဲဒီ အတွက် သူတို့
မနစ်နာစေရပါဘူးကွာ”

“သိပါတယ် ဆရာ သူတို့လည်း နားလည်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခုက
ဒီကောင်တွေကိုယ်၌ က ဒါငြိနေတော့ အထဲကို ပိုတောင်မဝင်ချင်သေးတယ်”

လက်လေးချောင်းထောင်ပြ၍ ပြောသောအခါ ဦးဘမင်းမှာ
သဘောကျစွာဖြင့် တဟား ဟားအော်ရယ်လေသည်။

“အေးကွာ...ငါလည်း မရယ်နိုင်တာ အတော်ကြာပြီကွ၊
ဟိုတစ်လောကဆို မသက်နွေကိစ္စ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိမ်မှာ ရဲတွေ
ခြေချင်းလိမ်နေကြတာ၊ တကယ့်ကို ကျဉ်းကျပ်တယ်ကွာ”

“ဆရာသာ ပီပီရီရီနဲ့နေပါ ဆရာ..ကျန်တာ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ထားပါ၊

ဒီတစ်ခေါက်က ပိုများတော့..ကျွန်တော် carrier အသစ်တွေ
ရှာထားတယ်..အဟောင်းတွေကို ခဏ နားမလားလို့”

“ဒါလည်း ကောင်းတာပဲကွ၊ နိုင်နိုင်နင်းနင်းတော့ ရှိပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့..သွားပြီ ဆရာရေ”

ညီလင်းထင် အဖေ့ကို ကြောက်သဖြင့် အခန်းထဲ မဝင်ရဲပါ။အဖေက
အမေ့ပုံတူပန်းချီကား ကြီးကို ဖယ်လိုက်၏ ။ ထို့နောက်အံ့ဝှက်ကို ဆွဲထုတ်၍
အထုပ်များကိုထည့်ကာ ပြန်ပိတ်သည်။ ၎င်း အပေါ်မှ ပန်းချီကားဖြင့်
ဖုံးလိုက်လေသည်။

ညီလင်းထင်လေးက အဖေလုပ်သမျှကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း
စိုက်ကြည့်ပြီး မှတ်သား နေလေသည်။

ဦးဘမင်း မမြင်အောင် အခန်းထဲမှ အသာ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“မောင်လေးရယ်..မုန့်သွားယူတာကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ မမက
ရေချိုးပေးမလို့ စောင့် နေတာကွယ့်”

ပွင့်လွှာက ညနေစောင်းပြီမို့ မောင်လေး အအေးပတ်မှာ
ကြောက်နေမိသည်။

“ရှုး... မမ”

ညီလင်းထင်က ဘေးဘီဝဲယာသို့ ကြည့်၍ တိတ်တိတ်နေရန်
အမူအယာလုပ်ပြနေသည်။

“ဘာလဲ..မောင်လေးရဲ့”

“ဖေဖေ အထုပ်တွေဝှက်ထားတာ ညီ သိတယ်..ဖေဖေ မရှိရင် မမကို
ခေါ်သွားပြီး ပြ မယ်နော်”

ပွင့်လွှာ ဘာမှနားမလည်ပါ။

“ဒီအိမ်မှာ သူခိုးမှမရှိတာ..ဘာဖြစ်လို့ငှက်ထားရမှာလဲ မောင်လေးရဲ့”

“ရဲတွေ ဖမ်းလို့တဲ့”

“ဘုရား..ဘုရား..ဘာပစ္စည်းတွေ မို့လို့လဲ..ဖေဖေက

ဥပဒေနဲ့မကင်းတာတွေများ လုပ် နေလို့လား”

ပွင့်လွှာ စိုးကြောက်နေသလို မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့လည်း ဆုတောင်းမိ၏ ။

*

“လာ...မမ”

ညီလင်းထင်လေးက အစ်မကို ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွား၏ ။

“မမ..မေမေ့ပန်းချီကား ဖြုတ်ပေး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင်လေးရယ်..”

“ညီ ပြမလို့.... မမ တတ်ဖြုတ်ပေးနော်..ညီအရပ်မမှီလို့”

“အေးပါ မောင်လေးရယ်”

ပွင့်လွှာက ခုံခု၍ တက်ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

မောင်လေး ပြောလို့သာ..သူမကတော့ ဘာမှကို

နားမလည်သေး..စဉ်းစားလို့လည်း မရပါ။ ဒီနံရံမှာ ဘယ်က အထုပ်တွေ
ထားရမှာလဲ။

“ညီကို ချီ...ညီ ဖွင့်ပြမယ်”

တွေ့ပါပြီ၊ အံ့ငှက်ထဲမှ အထုပ်များ။

ပွင့်လွှာ အံ့သြလိုက်တာ။

ဒါတွေက ဘာတွေလဲ..ဘာဖြစ်လို့ ဒီအထဲရောက်နေရတာ
လဲ..သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဖြစ် နိုင်ပါ။

“တွေ့လား..မမ”

ပွင့်လွှာ ပြန်မဖြေနိုင်လောက်အောင် မှင်သက်နေမိသည်။ အထုပ်ထဲမှ
ဖြူဖြူအမှုန့်တွေက ဘိန်းဖြူတွေပါလား..

သေချာပါတယ်..

မူးယစ်ဆေးဝါးပြပွဲမှာ သူမ တွေ့ဖူး၏ ။

ထိုအချိန်တွင် ညီလင်းထင်လေးက စပ်စပ်စုစုနိုင်စွာ
ကိုင်းတွယ်ကြည့်ရှုလေ၏ ။

“မောင်လေး..မထိနဲ့...အဲဒါကို မထိနဲ့”

ပွင့်လွှာ တအားကြိုး၍ အော်သဖြင့် ညီလင်းထင်လေး
လန့်သွားရှာသည်။

“မောင်လေး..အဲဒီ အမှုန့်တွေက လူသတ်ကောင်တွေ....သိလား၊
နောက်ဆို ဒီနား မလာနဲ့ နော်၊ ဒီဟာတွေလည်း လုံးဝမကိုင်ရဘူး
ကြားလား..သေတတ်တယ် မောင်လေးရဲ့”

လူသတ်ကောင်ဟုပြောလိုက်သည်နှင့် ညီလင်းထင်က
သိပ်ကိုကြောက်သွားပြီး

“ဖေဖေက အဲဒါကြောင့် ဂှက်ထားတာလားဟင်။

ကြောက်စရာကြီးနော်..ဖေဖေ မသိအောင် ညီတို့ သွားလွှင့်ပစ်ရအောင် မမ”

ဟု ပွင့်လွှာအား အပူကပ်လေသည်။

“နေဦး..မောင်လေးရဲ့၊ ဖေဖေ သိသွားရင် မမတို့ကို ရိုက်နေဦးမယ်..အဲဒါ

ပြန်ပိတ်ပြီး မသိ သလိုနေရအောင်နော်၊ နောက်တစ်ခါ လာမကြည့်နဲ့တော့နော်
မောင်လေး”

“လာ လာ..မြန်မြန်သွားမယ်..ညီ ကြောက်တယ်၊ လူသတ်ကောင်ကြီးကို
ကြောက်တယ်”

မောင်လေး သိပ်ကြောက်နေပြီ ဖေဖေရယ်။

ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်နေရတာ လဲ... သမီး
သိချင်လိုက်တာ။

သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မထားတော့ဘူးလား..ဖေဖေ။

လွှာရင်ထဲမှမကျေနပ်ချက်များကို
တစ်ယောက်တည်းပြောနေမိလေသည်။

သို့သော် ဖေဖေကတော့ သိနိုင်မည်မထင်။

လိုတရဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမို့.. လောကစည်းစိမ်ကို
တစ်ဝကြီးခံစားရင်း စိတ်မှာ အမှောင်ဖုံးနေတဲ့အဖေ့ကို လွှာ ဘယ်လိုနားချရမှာလဲ။

*

“မမိ...ဟိုအပေါ်ထပ်က နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းကို
သေသေချာချာရှင်းထားပါ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ဇနီး ပါလာမယ်”

ဒေါ်ကြီးမိ မျက်နှာတွင် အပြောင်းအလဲလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဘာ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်းထားပါ့မယ်”

လွှာက ကျောင်းသွားနေသဖြင့် ညီလင်းထင်လေးသာ ရှိသည်။သူက

“ဒေါ်ကြီးမိ..ဇနီးဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

ဟု မေးသဖြင့် ဒေါ်ကြီးမိ အဖြေရကျပ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုလေ...သားမှာ မေမေမရှိတော့ဘူး၊ မဟုတ်လား...ဒါကြောင့် သားဖေဖေက နောက် ထပ် မေမေတစ်ယောက် ခေါ်လာပေးတာ”

“ဟင့်အင်း...သားမှာ မမရှိတာပဲ၊ သူ့ကို မလိုချင်ဘူး”

“ခက်ပါလား သားရယ်၊ သား အဲဒီ လိုဇွတ်ငြင်းနေရင်း သား ဖေဖေက စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

စိတ်ဆိုးသွားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေး စူပြီး ဆိုဖာခုံပေါ်မှာ သွားထိုင်နေသဖြင့် ဒေါ်ကြီးမိက လိုက်ချောသည်။

စိတ်အမှတ်ကြီးသောကလေးက တော်တော်နှင့်စိတ်မပြေပါ။ ညနေ ပွင့်လွှာ ကျောင်းဆင်း၍ ပြန်လာသောအခါ မောင်လေး စိတ်ကောက်နေတာကို သိသွားပြီး

“မောင်လေး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ သူ့စိတ်ကောက်ခဲ့ပါတယ်”

ဒေါ်ကြီးမိက အကြောင်းစုံရှင်းပြသောအခါ ပွင့်လွှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လေသည်။

“ဒါတော့ ဖေဖေ မတရားဘူး၊ မေမေဆုံးတာ တစ်လကျော်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်... နောက် မိန်းမကို အိမ်ပေါ်တင်တော့မယ်”

ဒေါ်ကြီးမိလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဖြေသိမ့်မှုပေးရမလဲဆိုတာ မတွေးတတ် အောင်ပင်။

“မောင်လေး ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ မမတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတယ်နော်”

ပွင့်လွှာက ညီလင်းထင်၏ ဆံပင် ပျော့ပျော့လေးတွေကို ညင်သာစွာ သပ်ပေးရင်း ကျောင်း မှ ပြန်လာလျှင် ပြုနေကျအတိုင်း ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို

မွေးကြူ၍ အားအသစ်မွေးလိုက်ရသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ လွှာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ..

လွှာ..ဖေဖေကို ရင်ဆိုင်မှဖြစ်တော့မယ်။

“တီ..တီ”

“ဟော...ပြန်လာပြီထင်တယ်”

ခြံရှေ့မှ ဟွန်းတီးသံကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ပျာယာခတ်ကုန်ကြသည်။
ပွင့်လွှာတို့မောင်နှမ ကတော့ မတုန်မလှုပ်ပင်ရှိ၏ ။

သိပ်မကြာပါ။ ဖေဖေအသံနှင့်အတူ ကနွဲ့ကလျဖြင့်
မြင်ပြင်းကတ်စရာကောင်းသော အသံ တစ်သံကိုပါ ပူးတွဲ၍ ကြားလိုက်ရသည်။

“အားလုံး မှတ်ထားကြ..ဒါက ဟောဒီအိမ်ကြီးရဲ့သခင်မ စန္ဒိတဲ့”

အလုပ်သမားများက ဝတ်ကျေတန်းကျေနုတ်ခက်သမျှကို ပြုပြီး
ကြိုဆိုကြ၏ ။

“ဟောဒါက ကိုယ့်သားနဲ့သမီးလေ”

“ဟယ် ချစ်စရာလေးတွေတော့..အဲဒါ အစ်ကိုကြီးနဲ့တူလို့
သိလား..အဟင်း..ဟင်း”

လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် အကဲပိုကာ ရယ်စရာမဟုတ်တာကို ရယ်နေသော
ထိုမိန်းမကို ပွင့် လွှာ မျက်စိစပါးမွှေး စူးလှသည်။

“ပွင့်လွှာ..ဟောဒီအန်တီကို နောက်ဆို မေမေလို့ခေါ်ရမယ် ကြားလား”

“မခေါ်နိုင်ဘူး၊ အမေဆိုတာ...တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ
ရှိတယ်၊ အဖေဘာသာ တတ်နိုင်လို့ မိန်းမဆယ်ယောက်ပဲ ယူယူ...လွှာအမေကတော့
ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး”

တစ်ခါမှပြန်မပြောဖူးသော သမီးက အခုမှခေါ်လာသည့် မိန်းမရှေ့တွင်
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောလိုက် သည့်အတွက် ဦးဘမင်း၏ ဒေါသတို့
ငယ်ထိပ်သို့တက်ဆောင့်သွားပြီး

“ကြည့်စမ်း၊ နင် ငါ့ကို ဘယ်နှခါပြန်ပြောဖူးလို့လဲ ပွင့်လွှာ..လူပါးဝလို့၊
နင့်အမေသွေး အပြည့်ပါနေပါလား”

“ဖေဖေ..လွှာကို ကြိုက်သလိုပြောပါ၊ မကျေနပ်ရင်
ရိုက်လိုက်..မေမေ့ကိုတော့ ဘာမှမပြော ပါနဲ့”

“အေး...ရိုက်မယ်၊ နင့်ကို သေအောင်ရိုက်မယ်”

ဒေါသကြောင့် ထူပူနေသော အဖေက ပွင့်လွှာကို ဆွဲ၍ ပါးရိုက်သည်။
ထိုနောက် ကျော ကုန်းကို ရိုက်ပြန်၏ ။ အကြောင်နာတရားမရှိသော ထိုမိန်းမက
အဖေ့ကို ဆွဲဖော်မရဘဲ

“ကလေးက ကလေးလိုမနေတော့ အရိုက်ခံရတာ ပေါ့”

ဟု ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ပြောလိုက်သေးသည်။

ပွင့်လွှာ မငိုပါ။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ အဖေရိုက်သမျှကို ခံသည်။
မောင်လေးက အော် ဟစ်ငိုယို၍ ပွင့်လွှာအရှေ့မှဝင်ကာပေး၏ ။

“ဖေဖေ..မမကို မရိုက်နဲ့...မရိုက်နဲ့”

“ဟေ့ကောင်..မင်း ဖယ်စမ်း၊ မင်းပါ အရိုက်ခံချင်လို့လား”

“အစ်ကိုကြီးက ကလေးတွေကို

သိပ်အလိုလိုက်တယ်ထင်တယ်..ဒါကြောင့် သူတို့တွေ ရောင့်တက်နေကြတာပေါ့”

ပွင့်လွှာက စန္ဒီကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး

တစ်စုံတစ်ရာကိုပြောမလို့ပြင်လိုက်စဉ် ညီလင်းထင်က စန္ဒီအား

“အေးရိုးကြီး..နင့်ကြောင့် မမ အရိုက်ခံရတာ ၊ ငါကြီးလာရင်
နင့်ကိုသတ်ပစ်မယ်”

ဟု ဆဲဆိုလေ၏။ မောင်လေး တစ်ခါမှ ဒီလိုရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း
မပြောဖူးပါ။ အစ်မကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ကာကွယ်ချင်တယ်ဆိုတာ
ထင်ရှားနေ၍ ပွင့်လွှာ ပီတိဖြာနေလေသည်။

“ကြည့်စမ်း..ကြည့်စမ်း...တကယ့် အရိုင်းအစိုင်းလေးတွေပါလား”

စန္ဒီစကားအဆုံး၌ ဦးဘမင်းက သားအား ဆွဲ၍ ပုံစံပေးပါတော့သည်။

ညီလင်းထင်လေးခမျာ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် လူးလှိမ့်စွာ
ခံနေရသည်။ ပွင့်လွှာ ရင်ထဲတွင် တဆစ်ဆစ်နာကျင်လှသည်။

ပွင့်လွှာ မောင်လေးအဖြစ်ကို ဆက်မကြည့်ရက်သဖြင့် ပွေ့ချီ၍
အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ သည်။

တံခါးပျက်ချထားသဖြင့် ဦးဘမင်း အပြင်မှ ကြိမ်းဝါးနေသေးသည်။

“မောင်လေးရယ်”

ကြည့်ပါဦး...တစ်ကိုယ်လုံး အရှိုးအမြောင်းတွေနဲ့မြင်ရက်စရာပင် မရှိပါ။

“ဖေဖေ ရက်စက်တယ်၊ ဖေဖေ သိပ်ရက်စက်တယ်”

မောင်လေး၏ ဒဏ်ရာတွေကို နန္ဒင်းသိပ်ပေးရင်း ပွင့်လွှာ
မျက်ရည်ဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျမိသည်။

“မမ ..မငိုနဲ့နော်..တိတ်...တိတ်”

မငိုနဲ့လို့ အစ်မကိုချော့နေပေမယ့် သူလေးကဖြင့် ရှိုက်ငိုနေရှာသည်။

“မောင်လေးရယ်..သနားစရာကောင်းလိုက်တာ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖက်၍ ငိုကြသည်။

ထိုညသည် ကလေးနှစ်ယောက်၏ နုနယ်သော နှလုံးသားတွင်
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ ကိန်း အောင်းစေခဲ့လေသည်။

*

ဟိုးယခင်က သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ၊
လွတ်လပ်စွာ ဆော့ကစားခဲ့ရ သော ရိပ်ငြိမ်ကလေးကဖြင့် တစ်စတစ်စ
သွေ့ခြောက်စပြုလာ၏။ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် တစ်အိမ်တည်း
အတူနေရခြင်းကလည်း လောကကြီးရဲ့ ဝဋ်တစ်ပါးပါပဲ။

“မောင်လေး...မမ ကျောင်းသွားတော့မယ်နော်”

ပွင့်လွှာ မောင်လေးကို နောက်ဆံတင်းနေ၏။ ဒီအိမ်ဟာ
သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲ ကို အပ်နှံခြင်းခံခဲ့ရပြီမို့ မောင်လေးကို ထားခဲ့ရမှာ
ပို၍ ပင် စိတ်မချပါ။

“မမ..တုတု”

ညီလင်းထင်က လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ မျက်နှာလေးက
နီရဲနေ၏။ သူ့ကြည့်ရတာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိလှ။

ပွင့်လွှာက သူ့နဖူးလေးကို ပါးဖြင့်ကပ်၍ စမ်းကြည့်သည်။

“ဟင်..ပူခြစ်နေတာပဲ၊ ဒေါ်ကြီးမိ..ဒေါ်ကြီးမိရေ၊ လုပ်ပါဦး..ဒီမှာ
မောင်လေး ဖျားနေပြီ”

ဒေါ်ကြီးမိ ဟင်းချက်နေရာမှ အပြေးလာခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ သားလေး ဖျားနေတာကိုး..ဆေးခန်းသွားမှဖြစ်မယ်”

“လွှာ ကျောင်းမသွားတော့ဘူး၊ မောင်လေးအနားမှာပဲ နေမယ်”

ပွင့်လွှာ အသံလေးတွေ တုန်ယင်နေပြီး မျက်ရည်များဝဲတက်လာသည်။

“သားလာ..အကျီ လဲရအောင်နော်... သမီးက

ကျောင်းပျက်လို့ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်၊ တော်ကြာ စာတွေနောက်ကျကုန်ဦးမယ်”

“မောင်လေးကို ပစ်ထားပြီး မသွားပါရစေနဲ့ ဒေါ်ကြီးရယ်”

“ဒါဖြင့် တို့တွေ ဆေးခန်းသွားရအောင်”

သူတို့သုံးယောက် ကားရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုကားပေါ်တွင် မကြာခင်ကမှ ဖေဖေခေါ်ထားသော..ဒရိုင်ဘာအသစ်ကို တွေ့ရ၏။ ဒေါ်ကြီးမိက ညီလင်းထင်ကို ကားပေးတင်ပေးရင်း

“မောင်လှသောင်းရေ..အဒေါ်တို့ကို ဆေးခန်းခဏလိုက်ပို့ပေးပါကွယ်”

ပွင့်လွှာက တံခါးဖွင့်၍ ကားပေါ်တက်ထိုင်၏။

ဒေါ်ကြီးမိလည်း ကားပေါ်သို့တက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ကျက်သရေမရှိသော ဖေဖေနောက် မိန်းမ၏ အသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“နေကြစမ်းပါဦး..ဒါက ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဪ...စန္ဒီနိုးလာပြီကိုး..ဒီမှာ ကလေးနေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းခဏသွားမလို့”

“ရှင် ကျွန်မကို စန္ဒီလို့ ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး မမလေးလို့ ခေါ်ရမယ်၊ ကြားလား”

ဒေါ်ကြီးမိမျက်နှာ၌ နာကျင်ကြေကွဲမှုကို အထင်းသားမြင်နေရ၏။ သူကမွေးလျှင် သမီးအရွယ်သာရှိမည့်သူဆိုမှ ခက်ထန်မာကျောစွာ ပြောဆိုခြင်းကို ခံရသည့်အတွက် လွန်စွာမှ ရင်နာမိလေသည်။ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်သော ပွင့်လွှာလေးက

“ငရဲကျမှာ မကြောက်ဘူးလား... ဒေါ်စန္ဒီ၊ ကိုယ့်အမေအရွယ်ကြီးကို

ဒီလိုခေါ်ခိုင်းစရာမလို ပဘူး၊ ဒေါ်ကြီးမိက အိမ်ဖော်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ အထိန်းတော်ရှင်”

ဟု ပက်ခနဲနေအောင် ပြန်ပြောလေသည်။

“လူပါးဝလှချည်လား ပွင့်လွှာ၊ ဆင်း .. ဒီကားပေါ်က အခု ဆင်းစမ်း၊ အေး နင်တို့နှစ် ယောက်လုံးကို ဒီအိမ်ပေါ်က နှင်ချလို့ရတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်၊ ငါ့ကို လာမစမ်းနဲ့”

ပွင့်လွှာ ကားပေါ်မှမဆင်းဘဲ ပေတေ၍ ထိုင်နေ၏ ။

“ဟဲ့..ဆင်းလို့ပြောနေတာ နားမပါဘူးလား ၊ ဒီမယ် . လှသောင်း..နောက်တစ်ခါ ငါ့အမိန့် မရဘဲ ကားပေါ်ကို ဘယ်သူမှ မတတ်စေနဲ့”

“တက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီကားက ကျွန်မဖေဖေရဲ့ကား၊ ဦးလေး ..ဆေးခန်းကို မောင်းပေး ပါ၊ မောင်လေး ကိုယ်တွေအရမ်းပူနေပြီ”

ပွင့်လွှာက ထိုဒရိုင်ဘာကို အားကိုးစွာဖြင့် တောင်းတောင်းပန်ပန်လေး ပြောရှာသည်။

သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝသည့် အစားထဲတွင် ပါသော လှသောင်းကတော့ ကားသော့ကို ဖြုတ်၍ ကားပေါ်မှဆင်းလေသည်။ စန္ဒီက အားရကျေနပ်သည့်လေသံဖြင့် လှောင်ရယ်ရယ်လေ သည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်..မမလေးရယ်..ဆေးခန်းက နည်းနည်းအလှမ်းဝေးနေလို့ ကားနဲ့ပို့ပေးပါနော်”

ဒေါ်ကြီးမိက အောက်ကျို့နှိမ့်ချခံကာ တောင်းပန်ပေမယ့် စန္ဒီက လက်သင့်မခံပါ။

“သူတို့ ကျွန်မကို သိပ်စော်ကားထားတာ၊ ဒီတော့ မျက်နှာသာပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သွားချင် ရင် ခြေနဲ့သွားကြ..ဒါပဲ”

ပွင့်လွှာ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံသလို ခံစားရသည်။ အခြေအနေက ရုပ်ခြည်းကို ပြောင်းလဲ သွား၏ ။ သူဌေးသမီးဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် သိက္ခာရှိစွာနေခဲ့ရသောဘဝမှ ယခုတော့ အနှိမ်ခံဘဝ ဖြင့် လမ်းပေါ်မှာ ခြေကျင်လျှောက်ရမည်..တဲ့..မတရားဘူး...လုံးဝမတရားဘူး။

ကားသော့ကိုကိုင်၍ အိမ်ထဲဝင်သွားသော စန္ဒီ၏ နောက်ကျောကို စိမ်းသက်အေးခဲစွာကြည့် ရင်း ပွင့်လွှာတစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသတို့ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါ သမီးရယ်၊ လာ ..ဆေးခန်းကိုရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဆိုက်ကား နဲ့သွားရအောင်နော်”

ပွင့်လွှာ ဆိုက်ကားမစီးဖူးပါ။ ပထမတော့ ရှက်နေမိသည်။ မောင်လေးကို ကြည့်လိုက်တော့ စကားပင် မပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ဖျော့တော့နေသဖြင့် ဒေါ်ကြီးမိစကားကိုနားထောင် လိုက်ရလေသည်။

ရင်ထဲ၌ မူ မကျေနပ်ချက်များက အပြည့်အသိပ်။ ဒီအချိန်မှာ ဖေဖေ ဘယ်ရောက်နေသလဲ.. ပွင့်လွှာ မသိပါ။ သူတို့ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ကာကွယ်ပေးမည့်သူ မရှိပါ။

“ဖေဖေက လွှာတို့ကို အကာအကွယ်မပေးတော့ဘူးလား မသိဘူးနော်”

“သမီးလေးရယ် ..ကိုယ့်အဖေပဲ..ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါနော်၊ မဘက်လိုက်တော့ မိုက်ဘက်ပါ.. တဲ့၊ ထောင့်ငါးရာနဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်ဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မတူနိုင်ပါဘူးကွယ်”

လွှာ ဘာမှနားမလည်သလို သိလည်း မသိချင်တော့ပါ။ အပြောင်းအလဲမြန်လွန်းသော လောကကြီးကိုပဲ အပြစ်တင်မိတော့သည်။ ဆိုက်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သောအချိန်တွင် လွှာဘ ဝ ကျဆုံးချိန်ရောက်ပြီလားဟူ၍ စိုးထိတ်မိ၏ ။

ဒေါ်ကြီးမိက အရှေ့တွင် ထိုင်၍ လွှာက မောင်လေးကို ပေါင်ပေါ်၌ တင်ကာ အနောက်တွင် ထိုင်၍ စီးလာခဲ့သည်။ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူသော နေရောင်နှင့်အတူ မောင်လေး၏ ကိုယ်အပူချိန်က လည်း တိုး၍ သာ လာလေသည်။

လွှာ မငိုချင်ပေမယ့်..မောင်လေးကို သနားလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်ကျရပြန်သည်။

“မမ..မရောက်သေးဘူးလားဟင်... ညီ ပူလှပြီ”

“မမကိုယ်နဲ့ကွယ်ပေးထားပါ့မယ် မောင်လေးရယ်..ခဏနေ ရောက်တော့မယ်နော်”

လွှာက မောင်လေးကို ရင်ခွဲထဲဆွဲသွင်း၍ မိမိခေါင်းဖြင့် အုပ်မိုးပေးလိုက်သည်။

သေချာတာက ပွင့်လွှာတွင် မိခင်စိတ် အလိုလိုဝင်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မောင်လိုတစ် မည်၊ သားလိုတစ်မျိုး ချစ်ရသော ညီလင်းထင်လေးအတွက်သာဆိုလျှင် ဘာမဆိုပေးဆပ်ရဲသော စိတ်၊ အနစ်နာခံလိုသောစိတ်က ပွင့်လွှာ၏ ရင်ထဲတွင် ကိန်းအောင်းသန္ဓေတည်ပြီးသား ဖြစ်လေ သည်။

*